Aventurile submarinului DOX

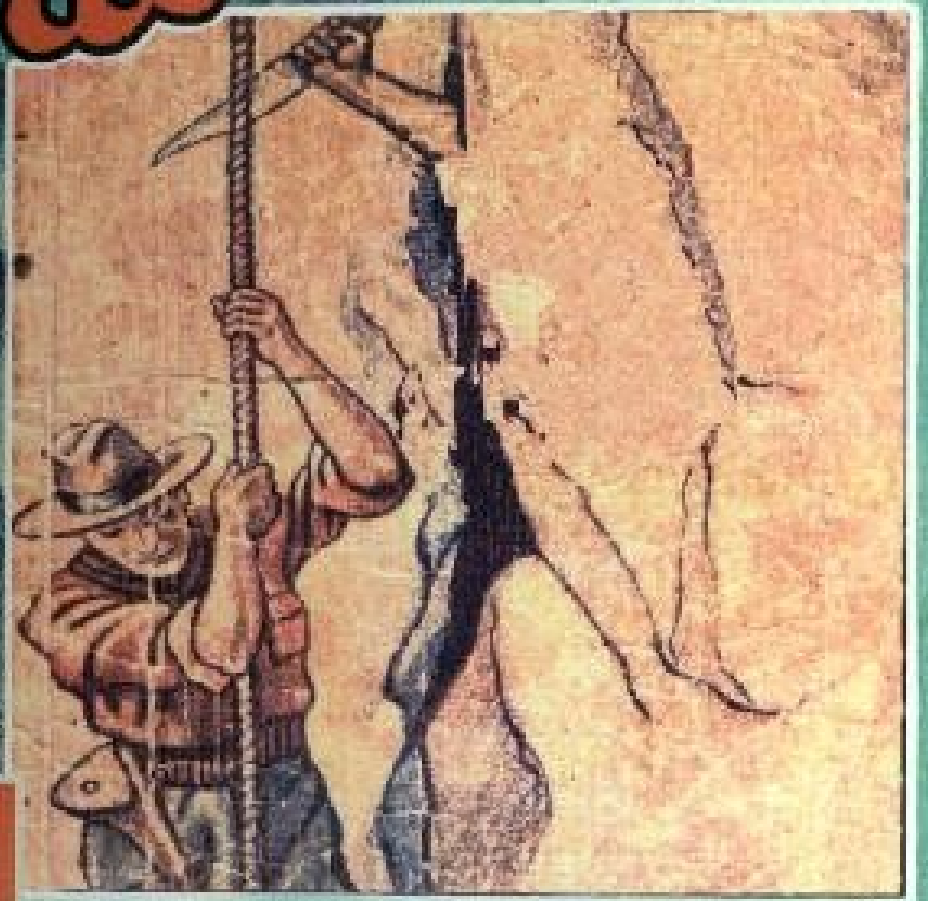

11

Duhurile munților

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 111.

DUHURILE MUNŢILOR.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
EXPEDIŢIA.

DOCTORUL BERTRAM povesteşte lui George:

— «Uite colo, în faţa acelui copac mare de „pâinea maimuţei”, e îngropat fildeşul în albia fluviului – zise Marian către însoţitorul nostru, căpitanul portughez Thiargo. Să dezgropăm întâi comoara, sau să căutăm mai bine să dăm de urma lui Wilkens?

Simpaticul căpitan măsură cu privirea pe cei treizeci de soldaţi băştinaşi ai săi, apoi îşi plimbă ochii asupra celor peste două sute de negri care fuseseră luaţi ca hamali şi în cele din urmă răspunse şovăitor:

— Nu cred că soldaţii mei ar putea asalta lagărul din stâncă al bandiţilor. Dacă se deschide asupra lor un foc de sus, nu îi vor putea ţine piept.

— De asta m-am temut şi eu – zise Marian. Ar fi fost mult mai bine dacă am fi luat câţiva soldaţi albi.

— Da, dar din păcate voluntarii noştri europeni sunt duşi în manevre – răspunse căpitanul – aşa că propun să scoatem mai întâi comoara şi s-o aducem la coastă. După ce îmi voi face raportul, probabil că ma voi întoarce să fac o vizită acestui cuib de bandiţi, însoţit de soldaţi europeni, care se vor fi înapoiat în vremea asta de la manevre.

— Asta ar fi cel mai bun lucru – încuviinţă Marian – trebuie să fim cu mare băgare de seama ca banda să nu ne răpească comoara.

— Să-ncerce dumnealor să coboare, că-şi găsesc naşul; cu oamenii mei nu e de glumit, zise Thiago, cu însufleţire. Din nu cred că bandiţii să cuteze să ne atace, căci suntem superiori ca număr.

— Bănuiesc că Wilkens acesta o foarte şiret – zise Marian – şi poate că se va folosi de mijloace cu totul noi ca să-şi însuşească fildeşul. Nu degeaba s-a dus el după comoara până-n Africa Răsăriteana şi l-a ucis acolo pe Braganza. O să turbeze de furie când va afla că atât de mult căutata comoară se găsea în apropierea lui.

— Ai dreptate, domnule Farrow – încuviinţă portughezul – dar dacă vom fi cu băgare de seamă. Nu ne va putea trage pe sfoară. Gândeşte-te că avem cu noi două sute treizeci de negri şi banda lui nu cred să fie atât de numeroasă încât să ne poată înfrunta.

— Nu pot şti câţi bandiţi sunt ascunşi în stâncă, puţini nu cred să fie în nici un caz – zise Marian – colo, sus, în teritoriul englez au

dat peste un depozit foarte mare în scobiturile stâncilor. Era atât de bine aprovizionat în toate privinţele, încât din asta pot deduce că banda e foarte numeroasă.

— Cu toate astea nu ne pot face nimic în ses – fu de părere căpitanul – soldaţii mei sunt foarte viteji când e vorba de un duşman pe care îl au în faţă.

— Să sperăm că totul se va sfârşi cu bine, spuse Marian.

Căpitanul dădu o comandă şi lungul convoi se puse iar în mişcare. Negrii observaseră, cu siguranţă, că noi privisem cu luare-aminte la munţi; se părea însă că nu bănuiesc să ne ameninţe o primejdie dintr-acolo.

Când ne instalarăm în tabăra dindărătul copacului de „pâinea maimuţei" şi porni ceva mai târziu să dau o raită prin lagăr, băgai de seamă că hamalii negri sunt neliniştiţi.

Ma izbii nas în nas cu un subofiţer negru, un Onbaşa, cum glăsuieşte titlul african. Omul vorbea binişor englezeşte.

— Masser – zise el – hamali foarte speriaţi. Este la ei om din Guruwe. El povesteşte aici loc rău. În munţi duhuri rele. Hamali vor pleacă repede.

Vestea asta era foarte importantă. Aşa dar, negrii care locuiau prin apropiere ştiau de existenţa bandiţilor care făcuseră totul, fireşte, ca să se dea drept duhuri rele sau demoni, pentru a înspăimânta pe bieţii negri slabi de înger.

Prin asta situaţia noastră devenea oarecum neplăcută, căci dacă negrii se răzvrăteau, eram nevoiţi să renunţăm la transportarea fildeşului.

— Cum te numeşti? îl întrebai pe subofiţer.

— Kidevu, Masser, răspunse el.

— Hai cu mine, trebuie să spunem asta căpitanului.

Pentru Thiago, Marian şi mine se ridicase un cort deosebit. Prietenul meu stătea de vorbă cu căpitanul când sosi de Onbaşa.

— Trebuie să ne grăbim cât se poate – începând cu acest Onbaşa. Kidevu susţine că hamalii au devenit neliniştiţi. Un om de prin partea locului le-a povestit că munţii Nanuli sunt împănaţi cu duhuri rele şi de aceea vor s-o ia la fugă.

— Proastă afacere! exclamă căpitanul. Dacă e vorba de superstiţie, nu-i mai putem stăpâni. Ne lăsă încurcaţi şi şterg putina. Păcat că am venit atât de târziu aici, altminteri am fi putut scoate imediat fildeşul şi ne-am fi întors.

— Mai avem vreo patru ceasuri până să se înnopteze – spuse Marian – înconjurul râuleţului nu durează mult şi nici dezgroparea fildeşului. Vom putea face o bună bucată de drum înapoi la lumina faclelor.

— Asta ar fi foarte bine, gândeşte-te însă că oamenii sunt foarte obosiţi şi vor să mănânce, spuse Thiago.

— Dar de vreme ce sunt neliniştiţi, se vor învoi lesne să părăsească locurile astea – răspunse Marian – sunt sigur că Wilkens ne va juca vreun renghi la noapte. Şi-o fi spunând el că n-am venit degeaba încoace cu atâţia hamali.

— Dacă va izbuti într-adevăr să-i sperie şi să-i alunge – îmi dădui eu cu părerea – tot nu va şti ce-am căutat noi aici; şi chiar de-ar fi să bănuiască cum că vroiam să ridicăm comoara, nu va ştii niciodată locul unde e ascunsă.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian – şi poate că se va feri să întreprindă ceva, dat fiind că ne vede pe noi şi pe soldaţi. Fireşte că se va gândi îndată la comoara de fildeş, căci asta o fi cea mai mare preocupare a lui. Va fi însă de destul de inteligent ca să nu facă vreo nechibzuinţă.

— Ar fi într-adevăr foarte bine să mai facem încă azi o bucată de drum îndărăt – zise Thiago, îngândurat – ce-ar fi să-ncercăm totuşi să ne folosim de frica hamalilor şi să-i îndemnăm să dezgroape fildeşul cât mai grabnic?

Marian privi îngândurat deasupra lagărului, apoi zise:

— Nu văd încă nici un fel de pregătiri pentru masă. Dimpotrivă, negrii s-au strâns la un loc şi vorbesc cu însufleţire între ei.

— Să vezi, domnule Farrow – zise căpitanul – că vor trimite îndată o delegaţie la mine să-mi ceară să pornim cât mai repede înapoi. Au început să-şi facă efectul poveştile ăluia cu duhurile rele.

— Cu atât mai bine – zâmbi prietenul meu – în cazul acesta să mâncăm liniştiţi, căci mai târziu vom avea prea puţin timp pentru asta.

— Soldaţii mei sunt şi dânşii cel puţin tot atât de deştepţi – zise căpitanul – şi precum văd bucătarul meu e ocupat în prepararea mâncării.

Luarăm loc pe scăunaşele de campanie, în faţa cortului căpitanului. Aveam şi o masă uşoară, demontabilă şi în curând bucătarul negru aduse friptura aburindă de antilopă.

Tocmai terminarăm de mâncat, când o vie agitaţie care se stârni în rândurile hamalilor, ne făcu să ne întoarcem şi să privim spre ei. Cercul gros pe care-l formaseră se deschise acum şi un grup de şase oameni veni spre cortul căpitanului.

— Aha, uite-i că vin! zise Thiago. Putem începe îndată lucrul. Şi să vedeţi, domnilor, cât de harnici vor fi atunci până şi cei mai leneşi!

În fruntea delegaţii se afla un negru urât şi mărunţel. Ceilalţi îl

împinseră pe la spate când.

Ajunseră la noi.

— Ei, Kulla, ce s-a întâmplat? întrebă căpitanul, în dialectul englezesc numit „tpidqin”.

— Oh, Massers, repede plecăm de aici! făcu negrul, tulburat. Nu va fi bine de noi. Toţi vor pleacă, foarte repede.

— Dar ce aveţi, Kulla? întrebă căpitanul, calm.

Mâine pornim oricum înapoi.

— Massers, nu va fi bine nici la noapte! spuse negrul, speriat. Repede pleacă, astăzi încă.

— Cu neputinţă, zise Thiago, cu energie. Întâi terminăm ce avem de făcut, apoi putem vorbi de plecare. Hai, căraţi-vă!

Aceasta purtare a căpitanului faţă de negri era cât se poate de dreaptă. Daci şi-ar fi exprimat imediat dorinţa să dezgroape întâi colţii de elefant, cu siguranţa că negrii înfricoşaţi s-ar fi împotrivit.

Aşa, însă, nu exista îndoiala că o vor face, când căpitanul, după opunere mai lungă, va încuviinţa plecarea cu această condiţiune. Şi constatarăm îndată că aşa era.

Kulla se sfătui cu însoţitorii săi, apoi se-ntoarse iar spre căpitan şi zise:

— Massers, trebuie plecăm. Aici noaptea sunt duhuri rele. Mâine iarăşi venim.

Acum urmă o pălăvrăgeală cu adevărat africană între Thiago şi Negri. Eu începui să-mi pierd răbdarea.

În cele din urmă căpitanul izbuti să-i convingă mai întâi să dezgroape fildeşul. Şi pot mărturisi că n-am văzut încă negri lucrând cu atâta râvnă.

Într-un timp foarte scurt râuleţul fu zăgăzuit şi începu să-şi reverse apa în jgheabul făcut înainte vreme de bătrânul Braganza. Când abia din faţa copacului de „pâinea maimuţei” fu liberă, arătai locui unde făcusem săpături nu de mult, cu care prilej constatasem existenţa comorii.

Un număr de negri înlăturară în grabă nisipul umed şi în curând dădură de fildeşul învelit în pânză ceruită.

Erau mai mulţi colţi decât ne aşteptasem. În total fură dezgropate o sută douăzeci de bucăţi, printre care unele uriaşe, care ar fi stârnit admiraţia oricărui cunoscător.

Cu vreun ceas înainte de apusul soarelui, eram gata cu treaba asta. Negrii care nu fuseseră ocupaţi cu dezgropatul, pregătiseră totul de plecare şi strânseră corturile.

— Aşa domnilor – ni se adresă căpitanul, râzând – cred că acum putem pleca. Să ne vedem noi departe de aceşti munţi, că putem ridica tabără oricând.

— Bine, domnule căpitan – încuviinţă Marian – cu asta misiunea noastră s-a sfârşit. Acum mai trebuie numai să aducem fildeşul la coastă.

Căpitanul îşi împărţise oamenii. Cinsprezece soldaţi mergeau acum cu noi înaintea coloanei, ceilalţi cinsprezece îndărătul ei. Şi era ciudat că hamalii se înţeleseseră repede cu împărţeala poverilor.

Din nou pornirăm la distanţă mare de munţi. Aveam acum soarele în spate şi tocmai când privii spre creştetele îndepărtate; vărui deodată o fulgerare ciudată, care dispărea şi apărea cât ai clipi din ochi.

Atrasei luarea aminte lui Marian şi căpitanului asupra acestui lucru. Amândoi priviră cu încordare într-acolo, apoi prietenul meu zise:

— Acum ştiu. Acolo trebuie să fie un om care ne urmăreşte cu un ochean de câmp. Soarele cade pieziş pe lentile, provocând astfel fulgerarea aceasta.

— Păi bine, atunci va vedea că i-am scăpat, râse căpitanul. Aşa dar nu trebuie să ne mai temem de duhurile munţilor. Dar eu tot m-oi întoarce din Mozambic cu soldaţi albi, ca să cercetez mai de aproape cuibul.

— Dacă Wilkens vede sau află că ne cărăm cu comoara de fildeş, cu siguranţă că ne va pune piedeci în cale – fu de părere Marian – ar fi bine, poate, dacă am merge toată noaptea şi pe cât cu putinţă fără lumină. Animalele de prada nu cred să se dea la noi când vor mirosi că suntem mulţi.

— Poate să ai dreptate – încuviinţă căpitanul – dar eu nu cred să-i pot convinge pe oamenii mei la un marş de noapte pe întuneric. Negrii se tem mai puţin de fiare decât de duhuri rele, care după credinţa lor, populează stepa. Cel mult voi putea obţine să mai mergem vreun ceas după apusul soarelui, apoi vom ajunge la o apă mică, unde vom face popas.

— De, poate că vom avea noroc şi ne-or lăsa în pace bandiţii – zise Marian – presupun însa că Wilkens se va strădui din răsputeri să pună mana pe comoară. În sfârşit, cum ne-o fi scris! La drum, deci!

Eram mirat văzându-l pe Marian cuprins de îngrijorare. Eu nu vedeam de unde s-ar mai putea ivi vreo piedecă.

Căpitanul portughez se arăta să fie de aceeaşi părere cu mine şi îngrijorarea prietenului meu îi părea şi lui exagerată.

Numai Pongo făcu o mutră posomorită. Hamalii nu-i plăceau de fel, căci îl vedeam adesea uitându-se la ei cu priviri furioase sau dispreţuitoare.

Asta însemna că se aştepta şi el, ca şi Marian, la o întorsătură neaşteptată, cu care prilej hamalii nu vor da dovadă de prea mult curaj. Se prea putea că ei să fie priceput ce vorbiseră dânşii şi să fi dedus din asta teama lor pentru duhuri.

Thiago începu să trateze cu Kulla, purtătorul de cuvânt al hamalilor. Şi după multe parlamentări. Negrii primiră să meargă pe întuneric până la apa.

— Ei! râsei eu – acum n-ai de ce te mai temi, Mariane – dacă Wilkens cu oamenii săi vrea să ne urmărească într-adevăr, n-au de unde să ştie încotro ne-am îndreptat.

— Dar o urma atât de latră ca aceea pe care o lasă caravana noastră, poate fi observată chiar şi noaptea, spuse Marian. Eu unul nu-mi pot închipui că Wilkens să lase să-şi scape din mână comoara atât de mult căutată. Să vedeţi că va găsi el vreun şiretlic cu care să pună stăpânire pe fildeş. Dar uite că înnoptează.

II.
ŞIRETLICUL LUI WILKENS.

ÎN RÂNDURILE HAMALILOR se stârni agitaţie când se lăsă întunericul. Teama lor de duhurile rele ale munţilor Nanuli se amesteca, de sigur, cu dorinţa de a ajunge curând la un loc potrivit de tabără.

Îşi iuţiră paşii şi în cele din urmă ajunserăm la un parau nu prea adânc. Era un loc de lagăr minunat, după cât puteam vedea prin întuneric.

Părăul făcea o cotitură, acoperită de vegetaţie deasă, care se întindea departe în stepă. Prin asta se formase un loc care n-avea nevoie decât puţini paznici spre stepă.

Aprinserăm repede focuri, fildeşul fu aşezat grămadă şi căpitanul puse trei oameni de pază, în afară de ceilalţi.

Oamenii îşi pregătiră dna îmbucarăm şi noi ceva apoi pornirăm să facem o plimbare prin lagăr.

— Ia zi, Mariane, tot mai stărui în temerile tale? întrebai eu.

— Aştept numai să văd ce-o face Wilkens ăla – răspunse prietenul meu – în nici un caz nu se va lăsa el păgubit de fildeşul pentru care a făptuit chiar o crimă. Fireşte că făţiş nu va putea ataca tabăra noastră, dar va şti el ce are de făcut.

— Atunci cel mai bun lucru ar fi să-i lămurim pe negri că avem de-a face cu criminali. Poate îi putem convinge.

— Nu cred asta în nici un caz – se amesteca în vorbă căpitanul – e greu să le scoţi din cap negrilor o idee. Ei cred în duhuri rele şi

atât le e deajuns.

— Atunci mai bine să…

Îmi lipsei vorba şi privi uimit spre stepă. Dintr-acolo se auzise un sunet ciudat, un bubuit înfundat şi prelung.

— Aha, începe! făcu Marian. Să vezi, domnule căpitan, că Wilkens îşi ia acum fildeşul.

— Dar cum? întrebă Thiago, necăjit. Ce-are de-a face sunetul ăsta cu banditul?

— Foarte simplu! Ia priveşte pe hamali!

O parte din negri săriseră în picioare, alţii stăteau ca încremeniţi lângă focuri şi priveau, cu ochii holbaţi, spre stepă. Şi sunetul aceia se auzi a doua oară, de astă dată mai aproape, urmat de un hohot de râs drăcesc, care întrecea cu mult până şi lătratul sinistru al unei hiene.

Dacă n-aş fi ştiut hotărât că îndărătul acestor sunete se aflau bandiţii, m-ar fi trecut şi pe mine fiorii.

Asupra negrilor, însă, tonurile acestea avură o înrâurire de nedescris. Toţi se adunaseră în grupuri şi ţipau cât îi ţinea gura.

— Baga de semnă la Askarii d-tale – strigă Marian căpitanului – şi încercă să-i explice lui Kulla că avem de-a face cu oameni, nu cu duhuri.

Ere însă prea târziu. Hohotul acela sinistru răsuna iarăşi, aproape de tot.

Negrii nu se mai putură stăpâni, săriră în apă, împingându-se şi bătându-se între ei şi în vreme ce hohotele drăceşti se auzeau acum de jur-împrejur, glasurile Negrilor fugiţi se şi auzeau din stepă, departe.

În zadar răcnea căpitanul la soldaţii săi. Nu fugiseră încă toţi, dar paznicii şi alergaseră la camarazii lor, toţi îşi luaseră bagajele şi armele şi Onbaşa Kidevu ieşi la iveală, strigând:

— Masser, trebuie plecăm repede.

Răspunsul furios ai căpitanului fu întrecut de hohotul drăcesc care se auzea acum de-a dreptul dintre tufe. Soldaţii îşi pierdură acum cu desăvârşire capul, intrară în apă, o trecură şi dispărură în stepă de partea cealaltă.

— Trebuie să fugim şi noi, căci dacă rămânem aici vom fi împuşcaţi? strigă Marian.

Spunând asta se şi lăsă în apă, iar noi îl urmarăm, dându-ne seamă de situaţia primejdioasă în care ne găseam.

După ce străbăturăm vreo sută de metri în stepa întunecoasă, Marian se opri brusc.

— Aşa – spuse el, cu necaz – acum să păzim de aici comoara de fildeş. Atâta vreme cât mai ard focurile, nici unui din bandiţi nu

trebuie să se apropie. Ah, te pomeneşti că ăla e chiar Wilkens... o să-l las o amintire să nu mă uite.

Văzurăm făptura luminată de foc a unui om, îndreptându-se grăbit spre movila de fildeş. În aceeaşi clipă detună puşca lui Marian şi banditul căzu grămadă.

Nu fusese rănit de moarte, căci după câteva clipe se târî binişor înapoi spre tufele ocrotitoare.

— Aşa! – râse prietenul meu – acum să chibzuiască dumnealor în ce fel să transporte de aici fildeşul. Nădăjduiesc că focurile vor arde până va răsări luna. Şi poate că Askarii dumitale, domnule căpitan, vor căpăta curaj auzind împuşcăturile şi se vor înapoia.

— Asta şi cred – răspunse portughezul – cel mult mâine dimineaţă poate ar face-o şi până atunci nu cred să-i putem ţine pe bandiţi la respect. Căci acum cred că vor veni încoace.

— Vor renunţa ei în asta – rase Marian – atâta vreme cât e Pongo cu noi nu se pot apropia ei fără să fie zărit. Aha. Foarte bine, s-a stârnit un vânt destul de tare dinspre ei spre noi, ceea ce îngăduie prietenului nostru negru să miroase orice om sau fiara din preajma lui.

— Mariane, uite că se apropie încă unul de movila de fildeş! strigai eu.

— Să ştiţi că asta e o capcană făcu prietenul meu. Repede, cotiţi niţel spre dreapta şi ţineţi puşca la ochi. Bănuiesc că bandiţii vor să tragă dintr-acolo, când vor vedea de unde porneşte glonţul meu. Va trebui atunci să răspundeţi imediat.

Abia ne luaserăm noile locuri, că şi detună arma lui Marian şi ai doilea bandit se prăbuşi la pământ. Dar în aceiaşi timp porniră focuri de armă din tufe.

Mă înţelesesem cu Thiago şi golii astfel încărcătorul puştii mele spre tufa din stânga mea, iar căpitanul spre cea din dreapta. Apoi fugirăm repede de la locurile noastre.

Ne întâlnirăm iar cu Marian şi Pongo; prietenul meu spuse, râzând:

— E bine ce-am făcut. Acum vor sta ei să chibzuiască dacă să ia fildeşul sau nu.

— Massers, repede pleacă! făcu Pongo. Duşmanii aprinde focuri.

O spaimă puternică ne cuprinse când deodată văzurăm focuri ţâşnind dintre tufe. Flăcările se înălţară îndată şi vântul care sufla cu destulă putere, le mâna de-a dreptul spre noi. Acum era vorba să ne salvăm viaţa, căci nici nu era de gândit să ne putem împotrivi focului.

Bandiţii zvârleau mereu făclii aprinse în iarbă şi curând eram

încercuiţi din spate de un brâu lat de flăcări, care se apropiau şi se întindeau cu repeziciune.

Îndată după prevenirea lui Pongo, făcuserăm stânga-mprejur şi alergaserăm în stepă. Dar de fiecare dată când priveam înapoi peşte umăr, vedeam prăpădul apropiindu-se. Şi vântul părea să se fi înteţit, căci simţeam fumul şi o boare de căldură.

— Nu scăpăm de foc, răcni Thiago. Trebuie să ne abatem din drumul drept. La miazăzi de noi, la o distanţă de vreo trei kilometri, e un fluviu lat. Dacă ajungem la el suntem salvaţi.

Trei kilometri înseamnă un drum lung, mai ales daca moartea prin foc se apropie cu atâta iuţeală.

— E aproape cu neputinţa să alergăm direct spre sud – strigă Marian – brâul de flăcări a devenit prea lat. Nu mai putem trece de el. Trebuie şi alergăm mereu înainte, abătându-ne puţin spre miazăzi. Dar uite că vântul devine tot mai puternic.

Aşa era. Din păcate şi din pricina asta se apropiau şi flăcările tot mai mult. Nenorocirea n-ar fi fost atât de mare pentru noi, dacă nu ne-am fi aflat în câmp deschis a cărui iarbă o uscase soarele.

Şi vântul aducea mereu tot mai mult fum şi căldura din marea de flăcări care se întinsese ameninţătoare. Pe dinaintea noastră goneau antilope şi priveam cu pizmă după ele, văzând cât de repede dispăreau în stepa întunecoasă.

Dar apoi se auziră sunete care mă făcură să mă înfior. Erau pufăituri de lei şi nu trecu mult că şi ţâşniră pe dinaintea noastră două trupuri galbene şi uriaşe. Fiarele însă nu se gândeau la pradă acum, căci trebuiau să-şi salveze şi ele viaţa.

— Nu mai pot! gâfâi Deodată căpitanul. Părăsiţi-mă aici, domnilor! Dar răzbunaţi-mă dacă veţi scăpa.

— Vorbeşti prostii, căpitane! strigă Marian.

— Nu te lăsăm noi. Pongo, pune mâna!

Prietenul meu apucase braţul drept al portughezului, iar Pongo îl lua îndată, pe cel stâng..

Şi făcând paşi mari, târâră pe bietul căpitan după dânşii.

Eu însă rămăsei ceva în urma şi întorceam adesea capul, căci marea de flăcări dindărătul meu îmi atrăgea mereu privirile, cu o putere de neînfrânt.

— Mai repede, mai repede! răcni Marian la mine, băgând de seamă că rămăsesem în urmă.

Deodată ajunserăm pe un teren foarte nisipos, pe care se aflau risipite tufe de iarbă.

— Massers rămâne locului! striga Pongo. Facem acum foc înaintea noastră.

Asta era singura salvare. Merserăm repede înainte până ce iarba deveni mai deasă şi îi dădurăm foc în câteva locuri. Vântul puternic împinse flăcările, acestea se împrăştiară şi după scurt timp aveam şi în faţa noastră o mare de flăcări ca şi aceea care se apropia de noi din spate.

Puţin tot trebuirăm să ne dăm înapoi căci cele dintâi ierburi dinaintea noastră arseră, dar curând brâul de foc înaintase cu câţiva metri şi acum mergeam la pas după el.

Terenul nisipos pe care-l străbătusem fusese larg de vreo cincizeci de metri. Acolo focul trebuia să se oprească şi cel mult putea mistui cele câteva tufe de iarbă.

În curând se apropiă şi marea de flăcări. Cu toată distanţa destul de mare, simţirăm totuşi văpaia, dar curând flăcările se micşorară, numai pe dreapta şi pe stânga noastră, destul de departe însă ca să nu ne poată atinge.

Nu trecu mult şi se făcu întuneric în jurul nostru, marea de flăcări era acum înaintea noastră şi probabil că se va opri la vreo apa. Stăturăm în loc ca să lăsăm să se răcească puţin pământul dinaintea noastră şi Marian, îngrijorat de soarta Askarilor şi hamalilor, întrebă:

— Domnule căpitan, cât e până la cea mai apropiată apă, unde s-ar putea opri focul?

— Cel puţin patruzeci de kilometri, domnule Farrow, dar cred că-ţi aminteşti că venind încoace am trecut prin păduri nesfârşite. E drept că eram ceva mai spre miazăzi, dar pădurile acelea se-ntind mult în sus. Acolo se va opri focul.

— Afară de asta, părerea mea e că din pricina căldurii grozave va ploua în curând – zise Marian – poate că focul se va stinge înainte de a ajunge la pădure. Crezi dumneata că Askarii şi hamalii s-au putut salva?

— Cu siguranţă. Ei ne-o luaseră cu mult înainte şi la cea dintâi licărire de foc vor fi alergat către apa dinspre miazăzi. Pun rămăşag că-i vom găsi acolo.

— Acum am putea porni, căci pământul s-o fi răcit îndeajuns, zise Marian. Aşa dar luăm direcţia spre miazăzi. Aha, se şi stârneşte furtună. Nu va ţine mult însă.

Din depărtare se auzea bubuind tunetul. Începurăm s-alergăm ca s-ajungem cât mai repede la râu, unde ne-am fi putut adăposti sub copaci, după cum zicea căpitanul.

Dar furtuna ne-o luă înainte. Începu să cadă o ploaie deasă, care trecu repede peste noi, în schimb ne udă până la piele.

Pornirăm iar în galop şi peste puţin timp zărirăm în depărtare punctuleţe luminoase: focurile de tabără ale hamalilor şi Askarilor,

care găsiseră adăpost sub copaci.

Când ne ivirăm în lumina primului foc, negrii de acolo scoaseră ţipete speriate. Dar glasul tunător al căpitanului, îi făcu să amuţească.

Thiago ţinu o cuvântare lungă şi frumoasă, la sfârşitul căreia negrii rămaseră ruşinaţi Noi ne aşezarăm îndată la foc ca să ne uscăm hainele. Căpitanul se apropiă de foc şi zise:

— Ce facem acum, domnilor? Ne întoarcem mâine dimineaţă să-ncercăm a lua înapoi fildeşul?

— Cu Askarii dumitale nu se poate face treaba asta – răspunse Marian – iar hamalii nu vor avea curajul să se apropie măcar de munţii Nanuli. Nu, domnule căpitan, trebuie să pleci îndărăt cu toţi oamenii d-tale şi să te înapoiezi pe urmă cu soldaţi europeni. În vremea asta noi vom căuta să dibuim ascunzătoarea bandiţilor.

— Ce, vreţi să rămâneţi singuri aici? întrebă Thiago, înmărmurit.

— Fireşte! râse Marian. Suntem obişnuiţi cu de alde astea. Şi cred că atunci când vă veţi întoarce, veţi putea lua îndată în primire comoara.

— Ştiu eu că dv. aţi făcut isprăvi şi mai mari, zise căpitanul – dar cum vă puteţi gândi să înfruntaţi banda asta în minunata ei ascunzătoare! E cu neputinţă.

— Cel puţin voi încerca – zâmbi Marian – lucrul principal e că vom putea ţine mereu sub observaţie pe bandiţi; altminteri transportă fildeşul şi noi rămânem cu buzele umflate.

— Aveţi dreptate – încuviinţă Thiago – dar eu totuşi v-aş ruga, domnule Farrow, să nu vă primejduiţi zadarnic viaţa.

— Fii fără grijă, voi căuta să mă feresc! făgădui Marian. Acum însă trebuie să hotărâm în loc de întâlnire. N-ar avea nici un rost să alegem pe cel dinainte, unde erau îngrămădiţi colţii, căci cea mai mare parte o fi, cu siguranţă în ascunzătoarea bandiţilor.

— Dacă mergeţi înainte spre apus, dea lungul acestei ape, ajungeţi la povârnişul de miazăzi al munţilor Nanuli – zise căpitanul – acolo stâncile sunt atât de drepte şi netede că un om cu greu s-ar putea căţăra pe ele. Aşa că nu trebuie să vă temeţi că veţi fi descoperiţi acolo şi va puteţi face fără frică lagărul.

— Dar nu vom fi prea aproape de bandiţi? întrebă Marian. Vor vedea cu siguranţă când vei veni dumneata cu soldaţii, domnule căpitan.

— Nu, asta s-ar putea numai întâmplător – răspunse Thiago – căci râul acesta se îngustează acolo şi în acelaşi timp malurile sale sunt acoperite cu o vegetaţie atât de deasă că nimeni nu poate fi văzut.

— Cu atât mai bine – spuse Marian – atunci vom căuta un loc de tabără spre sud şi acolo ne vei găsi cu siguranţă, daca vei merge cu soldaţii dumitale mereu de-a lungul râului.

— Asta e cel mai bun lucru pe care îl avem de făcut – răspunse portughezul – şi acum aş fi de părere să ne odihnim niţel.

Eram într-adevăr foarte osteniţi. Askari avuseseră grijă să ia cu ei corturile când fugiseră; în curând fură ridicate şi după puţin timp dormeam duşi.

III.
CERCETĂRI PRIMEJDIOASE.

NEGRII NU SE VINDECASERĂ încă de teama lor superstiţioasă, căci a doua zi de dimineaţă plecarea se făcu în cea mai mare graba. Şi la un sfert de ceas numai după răsăritul soarelui, convoiul hamalilor părăsi tabăra.

Ceva mai târziu urmară Askarii şi căpitanul Thiago, care nu mai sfârşea să ne strângă, mâinile şi să ne provină să fim cu băgare de seamă. Era nevoit să se grăbească, pentru a-i ajunge pe soldaţii săi care, fără să aştepte vreun ordin, porniseră singuri la drum.

— Aşa, acum putem sta de vorbă în linişte cu privire la ceea ce avem de făcut – spuse Marian, când caravana lungă se pierdu din raza vederii noastre – după cum ne-am înţeles cu Thiago, fireşte că ne vom face tabăra la fluviul acesta, dar spre miazăzi de munţii Nanuli. Şi deoarece acolo căţăratul pe stânci e aproape cu neputinţa voi încerca să ajung sus. Socot că din înălţime voi pătrunde mai lesne în vizuina bandiţilor.

— Vrei să spui că *vom* ajunge mai lesne – zisei eu – căci e de la sine înţeles că merg şi eu cu tine.

— Asta o vom hotărî la faţa locului – răspunse prietenul meu – dar socoteam că e mai bine să nu lucrăm împreună. Bandiţii sunt atât de primejdioşi încât trebuie să ne aşteptăm să fim luaţi prizonieri, astfel că e mai bine ca prima iscoadă să aibă o acoperire din spate. Acum să mergem.

Ne îndreptarăm către apus, din nou spre munţii Nanuli. Negreşit că trebuia să fim cu mare băgare de seamă, căci bandiţii trebuiau să se aştepte să le luăm îndărăt fildeşul. Ba poate ne ieşeau chiar în întâmpinare, ca să se încredinţeze dacă focul din stepă îşi împlinise menirea, adică să ne nimicească.

Împărtăşind lui Marian credinţa aceasta, el răspunse:

— Nu cred, Robert. Cu siguranţă că bandiţii se îndeletnicesc acum cu transportarea fildeşului în ascunzătoarea din stânci. În

timpul nopţii le-ar fi venit greu s-o facă şi l-or fi adus cel mult până la poalele munţilor. Prin asta socot eu că ni se oferă cel mal bun prilej să-l ţinem sub observaţie. Hai să ne grăbim!

Din fericire, la umbra numeroşilor copaci de pe malul fluviului era destul de răcoare, astfel că mersul nu ne cerea sforţări prea mari.

După vreo două ceasuri de drum copacii se mai răriră şi tufele deveniră mai dese şi mai numeroase În cele din urmă văzurăm ia dreapta noastră, printre crengile tufelor, stânci abrupte.

— Opriţi! zise Marian. Acum trebuie să ne găsim un loc de lagăr. Cred că cel mai nimerit ar fi să-l găsim lângă sau chiar în munte – adică într-o crăpătură de stâncă.

— Da, atunci duşmanii nu vor putea descoperi nici focul pe care-l vom face, dac-ar fi să privească în jos de pe această parte a muntelui.

— La fel mă gândeam şi eu – spuse Marian – Thiago nu poate veni cu soldaţii europeni decât abia peste douăzeci de zile. Hai să mergem spre stâncii.

Ne strecurarăm printre crengi şi după puţin timp se înălţa înaintea noastră un perete de stânca atât de drept, încât căţăratul pe el ar fi părut cu neputinţă. Dar văzurăm curând că avea multe adâncituri şi crăpături, de care un om iscusit s-ar fi putut folosi ca să urce în vârf.

Marian cercetă cu luare aminte peretele acesta, apoi ne făcu un semn şi păşi spre o crăpătură lată. Dispăru înăuntrul ei şi când îl urmai văzui în faţa mea o peşteră mărişoară.

— Bănuiam eu asta când am văzut crăpătura, zise Marian. E un minunat loc de lagăr. Trebuie să adunăm acum cât mai multe vreascuri. Căpitanul ne-a lăsat destule conserve, încât nu vom avea nevoie să vânăm până la înapoierea lui.

— Când începem să-i spionăm pe bandiţi?

— Îndată ce vom fi mai la adăpost. Socot că ar fi bine să acoperim deschizătura peşterii cu vreo tufă. Pongo, fă tu treaba asta!

— Pongo face bine! răspunse uriaşul şi pieri între tufele dese, de unde ieşirăm înainte.

Ne aşezarăm bagajele în fundul peşterii, apoi ne duserăm să adunăm vreascuri pentru foc şi iarbă pentru culcuşuri.

Fireşte că făcurăm treburile astea cu cea mai mare băgare de seamă, privind mereu în sus spre peretele de stâncă să vedem dacă nu se arăta vreun paznic şi silindu-ne să facem cât mai puţin zgomot.

Când întrai pentru a treia oară în peştera noastră cu o sarcină

de vreascuri, Pongo tocmai întindea o tufă deasă în pământul din faţa intrării. Făcu treaba asta cu atâta dibăcie că nimeni n-ar fi bănuit acolo o crăpătură în stânca.

Ceva mai târziu, când veni iarăşi cu alte vreascuri, el umezi tufa plantată cu apă adusă în sticlele noastre.

Sfârşirăm treaba la amiază. Încinserăm repede un focşor, ne încălzirăm ceva conserve şi prepararăm ceai. Apoi Marian zise:

— Voi încerca acum să mă caţăr pe munte pe partea asta. Voi doi trebuie să vă pitiţi în tufe şi să luaţi bine seama dacă sunt cumva ameninţat. Dar să nu vă pripiţi, căci trebuie să ne ferim să atragem luarea-aminte a bandei prin vreo împuşcătură.

— Masser rămâne aici, Pongo caţără pe munte! se oferi camaradul nostru.

Mie mi-ar fi fost mai plăcut asta, dar Marian se împotrivi cu încăpăţânare. Îşi aşeză puşca într-un ungher, îşi strânse bine brâul cu pistoalele şi părăsi peştera.

Făcui un semn lui Pongo şi intrai cu el în tufişul des din faţa peretelui stâncos.

Ţineam puşca pregătită pe braţ, în vreme ce Pongo îşi încleştase mâna pe suliţă. Priveam cu atenţie în peretele de stâncă, pe care Marian se căţăra încetinel.

Înainta repede şi în cele din urmă atinse creştetul, întinse capul, se săltă apoi sprinten şi dispăru din faţa ochilor noştri.

Mă simţii cuprins de nelinişte. Întreprinderea lui Marian era foarte primejdioasă, căci de partea cealaltă a conului de stâncă îşi aveau tabăra bandiţii.

Deodată, prietenul meu se ivi din nou. Cobora repede, noi ne părăsirăm locurile şi intrarăm cu toţii în peşteră.

— Îşi duc tocmai fildeşul în lagăr, spuse prietenul meu. Wilkens şi-n ales un loc admirabil, căci tabăra e la vreo douăzeci de metri înălţime, are o intrare foarte îngustă şi e apărată prin blocuri de stanca. Despre o năvală aproape nu poate fi vorba chiar cu cei mai buni soldaţi.

— Atunci zadarnic mai vine căpitanul Thiago cu oamenii săi. Ce putem face?

— Numai de sus, din creştetul stăncilor putem ajunge în lagăr – răspunse Marian – şi anume trebuie să ne dăm drumul pe frânghii. Fireşte că asta o putem face numai în timpul nopţii. Soldaţii vor pătrunde şi ei numai după ce vom îi cercetat noi mai întâi bine locul şi treaba asta o voi face eu la noapte. Pongo, tu trebuie să-mi împleteşti o funie groasă din liane.

— Câţi bandiţi transportau fildeşul? îl întrebai.

— Zece inşi, unul şi unul, cu mutre sălbatice. Dar daca ăştia

sunt toţi, nu ştiu. Socot că la noapte va fi cel mai nimerit prilej pentru cercetări, căci oamenii vor fi foarte obosiţi după căratul colţilor atât de grei.

— Bine zici – încuviinţai eu – dar cu toate acestea planul tău rămâne foarte primejdios. Trebuie, însă, să ne îngădui să venim şi noi pe creştetul stâncii, ca să te avem mereu sub ochi.

— Asta va trebui s-o faceţi oricum, ca să ţineţi funia. Altminteri n-am de ce s-o prind colo sus.

— Asta mă mai linişteşte. Acum să căutăm ca să ne împletim funia.

— Pongo face! zise uriaşul şi refuzând ajutorul nostru ieşi repede afară.

— Cel mai bun lucru ce-l avem de făcut deocamdată e să dormim – spuse Marian – căci la noapte nu cred să avem răgaz pentru odihnă. Aş vrea să mă caţăr pe stâncă încă înainte de apusul soarelui deoarece pe întuneric e prea primejdios.

Spunând acestea se şi lăsă pe culcuşul moale de iarbă din ungherul peşterii, iar eu îi urmai pilda şi peste puţin timp adormii tun, răpus de oboseală.

Să tot fi dormit vreo două ceasuri, când furăm treziţi de un zgomot slab. Şi înainte de a ne putea da seamă ce şi cum, auzirăm un glas aspru:

— Sus mâinile, băieţii Ce căutaţi aici?

Ne ridicarăm foarte repede şi văzurăm un individ înalt, sălbăticit. Îndreptând spre noi un pistol cât toate zilele. Fireşte că ridicarăm îndată braţele, căci în ochii omului era o ameninţare atât de grozavă, încât ne puteam aştepta să tragă îndată ce nu ne-am fi supus.

— Ce aveţi cu noi? întrebă Marian, buimăcit de somn. Nu e îngăduit să dormi niţel?

— Aş vrea să şi eu ce căutaţi aici, în munţii Nanuli? întrebă banditul. Ne dădurăm seamă că nu putea fi decât unul din bandiţi.

— Păi, vroiam să vânăm lei, răspunse Marian, calm.

— Aşa să fie oare? întrebă celălalt, bănuitor.

— N-ai văzut nici un om pe aici?

— Oameni? făcu prietenul meu, cu o mirare prefăcută. De unde şi până unde oameni prin pustietatea asta?! Cel mult vânători. Dar n-am văzut pe nimeni.

— Drace, totuşi trebuie să fie pe undeva pe aproape, mormăi banditul. Toate urmele duc încoace.

— Cauţi vreun cunoscut? întreba Marian, făcând pe prostul.

— Da, un foarte bun cunoscut – puteţi fi mulţumiţi că nu e nici unul din voi! scrâşni celălalt. Dar nici voi n-aveţi ce căuta aici.

Căraţi-vă şi căutaţi-vă vânatul prin alte meleaguri!

— S-avem iertare, doar nu ne poţi alunge, fiindcă nu-ţi plac ochii noştri, zise Marian. Nu ţi-am făcut nimic.

— N-are a face, n-am nevoie de voi. Hai, căraţi-vă repede!

În clipa următoare scoase un ţipăt înăbuşit de spaimă. Pongo se ivise pe nesimţite îndărătul lui şi-i apucase mâinile cu atâta putere, încât banditul scăpă îndată pistolul – apoi îi aduse braţele la spate.

— Ei, vezi cât de repede se schimbă uneori situaţia? făcu Marian, calm. Acum e rândul d-tale să stai legat, până vom fi gata şi cu tovarăşii d-tale.

Ne ridicarăm şi ne apropiarăm de individ care, la cuvintele lui Marian, înălţa brusc capul şi întrebă:

— Ce spui, domnule, sunt oameni în munţii ăştia? Îl căutaţi cumva pe Wilkens ăla?

— Chiar pe dumnealui – răspunse Marian – bănuiesc că d-ta, eşti unul din banda lui.

— Domnule, îţi jur că şi eu îi caut pe Wilkens acela – strigă prizonierul nostru şi se vedea bine că nu minte – împreuna cu câţiva oameni de-ai lui a atacat ferma mea, a ucis câţiva negri şi mi-a luat vitele. M-a lăsat aproape în sapa de lemn şi venisem încoace să mă răzbun. Numele meu e George Multan şi am o mica ferma la vreo zece kilometri de aici. Marian îl privi stăruitor. Făcui la fel şi trebuie să mărturisesc că omul începea să-mi placă, deşi după îmbrăcăminte şi barba încâlcită arăta cam sălbăticit Marian făcu un semn lui Pongo, care dezleagă îndată braţele lui Multan.

— Te cred, domnule – spuse el apoi prietenos – mă numesc Marian Farrow şi acesta e tovarăşul meu…

— Robert Bertram – întrerupse Multan, cu faţa strălucitoare de bucurie – şi acesta trebuie să fie faimosul dv. prieten Pongo. Am auzii multe despre dv., domnilor şi mă bucur din inimă că am prilejul să vă cunosc. E adevărat că şi dv. îl căutaţi pe Wilkens?

— Da, domnule Multan, de aceea ne şi aflăm aici. Dar trebuie să-ţi cer unele lămuriri. De unde şti că el ţi-a atacat ferma?

— Acum vreo opt zile a venit la mine la fermă dându-se drept vânător. L-am primit bine, i-am arătat şi ferma – cu care mă mândresc – deoarece arăta mult interes pentru ea. Şi… în cursul nopţii am fost atacat. N-am putut face nimic, căci indivizii erau mulţi. Pe mine m-au doborât la pământ, dar mai avusesem timp să aud pe unul din banditi spunând oaspetelui meu: „Wilkens şi de astă dată ai făcut treabă bună. Eşti un căpitan minunat”. Când îmi reveni în simţiri, m-am luat pe urma vitelor mele şi abia azi am ajuns aici.

— Şi cum ai descoperit atât de repede peştera noastră? întrebă Marian.

— Pe când treceam prin faţa el auzii zgomote slabe. La început credeam că o fi vreo fiară; m-am apropiat binişor şi v-am văzut dormind.

— Domnule Multan, daca n-ai nimic de zis, ne întovărăşim în lupta împotriva acestui Wilkens şi a bandei sale – spuse Marian – aşteptăm să primim peste câteva zile ajutor militar şi până atunci avem de gând să rămânem aici şi să-i ţinem sub supraveghere pe bandiţi.

— Fireşte că mă întovărăşesc cu dv. – răspunse fermierul, bucuros – chiar dacă nu-mi voi dobândi vitele, cei puţin să-i văd pedepsiţi pe bandiţii aceştia afurisiţi.

O puternică strângere de mână pecetlui legământul. Marian povesti noului nostru tovarăş tot ce se întâmplase, aminti de ceea ce aveam de gând pentru la noapte şi Multan stărui cu însufleţire să i se îngăduie să ia şi el parte. Încuviinţarăm, căci era un bărbat puternic şi neînfricoşat, care se pricepea să se strecoare pe nesimţite, după cum dovedise.

Pongo strânsese în vremea asta o legătură mare de liane subţiri şi trainice, pe care o lăsase jos în faţa intrării când auzise glasul lui Multan. Începu să le împletească cu multă îndemânare şi în curând avurăm o funie lungă de vreo treizeci de metri şi foarte trainică.

Ascultând de sfatul lui Marian, ne culcarăm iarăşi. Adormi îndată şi fui trezit de Pongo, care se îndeletnicea cu pregătirea cinei.

Până la spusul soarelui mai aveam un ceas. Ne grăbirăm cu mâncarea, apoi Pongo se strecură afara din peşteră, se-ntoarse după câtva timp şi şopti:

— Veniţi, Massers, totul va fi bine.

Îşi trecu funia lungă pe după umărul stâng, iar noi lăsarăm puştile în peşteră, căci n-ar fi făcut decât să ne împiedece la căţărat.

Marian urcă iarăşi cel dintâi peretele drept de stâncă. Multan îl urmă, sprinten ca un om tânăr.

Curând ajunseserăm cu toţii în vârf. Era destul de mare, astfel că puteam sta fără să ne înghesuim unul lângă altul. Ne târârărm încetişor spre marginea de nord şi privirăm în jos.

La vreo douăzeci de metri dedesubtul nostru văzurăm un platou ieşit din stâncă şi care măsura cel puţin treizeci de metri pătraţi. Era mărginit de blocuri mari de stâncă, aşezate unul lângă altul. Doar o potecă îngustă în pantă ducea la această fortăreaţă,

care putea fi apărată de câţiva oameni, împotriva unei trupe întregi.

Pe platformă stătea un bărbat înalt, la a cărei vedere Multan scrâşni:

— Asta e Wilkens. Domnilor! Să-l împuşc?

— Pentru nimic în lume! şopti Marian, cu hotărâre. În felul acesta pierdem cu siguranţa fildeşul. Uite colo, vin iarăşi cei zece hamali.

Pe poteca îngustă urcau unul în urma celuilalt zece bărbaţi. Fiecare ducea un colţ uriaş de elefant şi din mişcările lor obosite se putea vedea că trebuiau să fi cărat toată ziua poverile acestea grele.

— Ai dreptate, Mariane – şoptii eu – vor dormi adânc de tot la noapte, astfel că planul tău n-ar fi chiar atât de primejdios precum îmi închipuiam la început.

— Chestia principală e câţi inşi numără banda, răspunse prietenul meu. Dacă afară de Wilkens mai sunt numai aceştia zece, atunci biruinţa e a noastră. Eu socot însă că or mai fi şi alţi în peşterile din stânca. În clipa aceea, primul hamal care păşea pe platforma, spuse lui Wilkens:

— Căpitane, ăştia sunt cei din urmă colţi. M-am saturat până-n gât de cărat, tot asemenea camarazii mei. Socot că vom dormi bine la noapte.

— Bine, Guld! răspunse şeful bandei. John şi William ajung pentru pază. Să se schimbe din doua în două ceasuri. Va aşteaptă cina, William va găti ceva bun de tot. Aşa, băieţi, acum avem în sfârşit comoara de fildeş, pe care am căutat-o atât amar de ani. Şi când te gândeşti că era sub nasul nostru!

— Asta e, căpitane – râse Guld – am rămas cu gura căscată când negrii au scos colţii din albia râului. Am făcut bine însă că am jucat mereu aici pe duhurile rele, altminteri nu i-am fi putut pune pe fugă. Haha, ce-o fi zis şeful lor şi ceilalţi doi albi când au dispărut negrii!

— Să nădăjduim că i-a pârjolit bine focul, scrâşni Wilkens, cu o înjurătură. Au rănit grav, pe Jack şi Lionel. Şi acum, băieţi, duceţi repede colţii în tezaurul nostru, apoi vă veţi putea odihni. William a deschis şi un butoi cu rom aromat!

Indivizii scoaseră strigate de bucurie la auzul acestei veşti şi pe noi ne bucura faptul, căci era de aşteptat că bandiţii se vor îmbăta ca porcii, astfel că vom avea de-a face numai cu cei doi paznici.

Cei zece dispărură cu fildeşul în stâncă. Wilkens mai ramase pe loc, privind peste câmpia întinsa. În cele din urmă se întoarse şi

înainta încetişor în peşteră.

— Păcat! mormăi Multan. Aş fi avut poftă să-i slobod un glonţ în scăfârlie ticălosului acestuia. Ei, nu e vremea pierdută. Mai dau eu ochii cu el...

— E foarte cu putinţă – răspunse Marian – nu prea cred că o să se lipească somnul de el, căci gândul la comoara dobândită îl va ţine treaz. Nădăjduiesc că cei doi paznici vor trage şi ei la măsea în lege, astfel că sarcina noastră va fi mult mai uşoară. Aha, uite că se lasă noaptea! Cu siguranţă că se va ivi acuşi un paznic.

— Nu cred – îmi dădui eu cu părerea – întâi vor mânca. Apoi paznicul are rost abia când luna e sus pe cer. Atunci va fi primejdios şi pentru tine. Mariane, căci te va observa când vei coborî. Şi fără să faci zgomot de loc nu vei izbuti.

— Voi începe să cobor când a doua sentinelă îşi va începe paza – răspunse Marian – în felul acesta am două ceasuri înaintea mea şi individul va fi cu siguranţă foarte mahmur. Fireşte că mă bizui niţel şi pe efectul romului.

— Hm... atunci se poate să ai noroc – zisei eu – ia ascultă! Se pare că s-au şi cherchelit.

Larmă de glasuri amestecate şi râsete, se auzea înăbuşit până la noi.

Ascultarăm cu încordare. Deodată răsări luna şi razele-i palide luminau aproape ca ziua stânca. Aceasta îl făcu pe Marian să zică:

— Păcat, ar fi trebuit să cobor câtă vreme era întuneric. Nu mă aşteptam ca luna să lumineze atât de tare. Aha, uite că vine primul paznic.

Clătinându-se, o făptură ieşi din stâncă pe platformă. Omul se apropiă de parapet, se sprijini de blocurile mari de stâncă şi privi în jos.

Numai din când în când se întorcea să se uite înapoi în peşteră, de unde se auzeau mereu glasuri şi râsete.

În cele din urmă veselia se mai potoli. Privindu-şi ceasornicul, Marian murmură:

— Inca un ceas şi paznicul va fi schimbat Atunci ceilalţi bandiţi vor fi cufundaţi în somn adânc.

— Numai de n-ar fi treaz Wilkens – zisei eu. Pe omul acesta îl socot foarte primejdios.

Aşteptarăm în tăcere, neslăbind din ochi pe omul care stătea nemişcat sprijinit de parapetul de piatră. Aveam impresia că doarme şi tocmai vroiam să-i atrag lui Marian luarea-aminte asupra acestui lucru, când un al doilea individ ieşi dinlăuntrul stâncii.

Era Wilkens, după cum recunoscurăm îndată după voce. Cu

glas aspru se răsti la paznic:

— Ia ascultă, William, mi se pare că te-ai uitat prea adânc în fundul paharului!

Aşa dar bucătarul era acela care luase întâia veghe. Omul se ridică îndată şi răspunse:

— Nu, căpitane, fumurile beţiei mi s-au risipit în răcoarea nopţii. Acelaşi lucru se va întâmpla cu toţii. Pe tot şesul nu se zăreşte ţipenie de om. E bine că luna luminează atât de puternic.

Wilkens se apropie şi el de parapet. Cu prilejul acesta băgai de seamă că nu se clătina de fel. Sau băuse puţin, sau ducea la băutură. Pentru ceea avea de gând Marian, asta nu ne convenea de fel.

— Ai dreptate, William – zise banditul – deodată se pare că suntem în deplină siguranţă, până se vor linişti iarăşi negrii. Dar nu cred să nu se mai întoarcă. Numai căpitanul să nu sosească cu trupe albe de la coastă. Dar până atunci suntem la fluviul Sabi, la fratele meu. N-au decât să cerceteze dumnealor peştera, îi va aştepta o surpriză plăcută. În două zile vom încărca bărcile şi ne vom lua tălpăşiţa Ei, acum mă duc să mă culc niţeluş. Vezi să nu adormi, William, trebuie să fim cu ochii deschişi până la sfârşit. Peste o jumătate de ceas să-l trezeşti pe John. Ala a tras la măsea, nu glumă.

Şeful bandiţilor se îndepărtă şi intră înapoi în peşteră. Convorbirea pe care o ascultasem era de mare însemnătate pentru noi. Wilkens avea de gând, aşadar, s-o ia dea lungul fluviului până la coastă, cu oamenii săi şi cu comoara. Şi probabil că puseseră vreo instalaţie în peştera, care la o examinare neatentă făcea să explodeze totul.

— Mariane, fii cu ochii-n patru – spuse prietenului meu – cine ştie dacă nu sunt şi alte capcane înlăuntrul peşterii.

— M-am gândit şi eu la asta – răspunse el – voi fi cu băgare de seamă.

Cufundat în gânduri, nici nu băgai de seamă când trecu vremea. Fui foarte mirat când paznicul de jos porni Deodată spre peretele de stâncă şi se făcu nevăzut. Trecuse jumătatea de ceas.

Şi iată că se ivi al doilea pe platforma. Omul era beat turtă. Clătinându-se grozav se apropia de parapet, privi câteva clipe în stepă, apoi se întoarse se sprijini în voie de blocurile înalte şi se păru că vrea să doarmă.

Marian mai, aşteptă vreo jumătate de ceas. Paznicului îi căzuse capul pe piept şi dormea tun.

— Pongo, funia în jos! şopti prietenul meu.

Plin de încordare privii spre paznic, în vreme ce camaradul

nostru negru lăsă frânghia în jos.

— Bun! şopti Marian iarăşi. Ţineţi-o bine şi fiţi cu băgare de seamă!

Se saltă peste marginea stâncii, apucă funia şi îşi dădu drumul.

Paznicul dormea probabil adânc, căci nu se mişcă deloc. Mă uitam deci numai la Marian, care, e coborât până la jumătatea drumului.

De îndată văzui ceva grozav, care-mi îngheţă sângele în vine. Pongo şi Multan care ţineau funia, nu puteau vedea. Îmi smulsei repede pistolul de la brâu. Hotărât să-l apăr pe prietenul meu, chiar dacă prin asta ne-am fi dat de gol.

IV.
ÎN PUTEREA DUŞMANULUI.

DEASUPRA CAPULUI LUI MARIAN se întinseseră din peretele de stâncă un braţ, al cărui pumn ţinea strâns un cuţit enorm. Şi cuţitul acesta aluneca peste funia de liane, ca s-o taie.

Daca ar fi izbutit, atunci Marian şi-ar fi zdrobit oasele, căci s-ar fi prăbuşit la zece metri adâncime pe platoul de stâncă.

Ma târâi înainte, mă aplecai în jos şi ochi mâna. Atunci se păru că Marian bagă de seamă că plutea o primejdie deasupra capului său. Privi repede în sus, văzu mâna duşmană şi mai văzu că eu eram gata să trag. În aceeaşi clipă strigă cu glas înăbuşit, dar energic:

— Nu, Robert!

Uimit peste măsură întinsei iarăşi arătătorul pe care pe care îl îndoisem pentru a apăsa pe trăgaci. De asemenea şi mâna care se ivise din stânci se opri în mişcarea ei. Individul rămăsese uluit, probabil auzind cuvintele prietenului meu.

În aceeaşi clipă însă Marian se căţără înapoi în sus. Cu iuţeala fulgerului. Mâna se aflase la vreo jumătate de metru deasupra capului său. Prietenul meu ajunsese însă sus, se ţinu bine cu mâna stângă, îşi smulse cuţitul de la brâu şi izbi cu putere în braţul vicleanului bandit.

Cuţitul îi căzu acestuia din mană. Auzii un ţipăt înăbuşit de durere, privii repede spre paznic şi văzui că individul îşi făcea somnul, liniştit.

Când mă uitai iarăşi în jos spre Marian, cât p-aci să scot un ţipăt de spaimă, căci prietenul meu nu se mulţumise să zvârle cuţitul din mana duşmanului, ci prinse braţul acestuia, se săltă şi mai sus pe funie şi dispăru brusc înlăuntrul stâncii.

Ascultai încordat să aud zgomotul unei lupte, dar se părea că

Marian sfârşise repede cu potrivnicul său, căci nimic nu se mai clintea.

— Ce s-a întâmplat, domnule Bertram? întreba Multan, îngrozit.

Îi spusei în şoaptă cum stăteau lucrurile, apoi adăugai:

— Nu ne rămâne altceva de făcut decât să aşteptăm în linişte. Cu siguranţă că prietenul meu l-a doborât pe bandit, altminteri am fi auzit strigăte de ajutor din peşteră. Presupun că Marian cercetează acum peştera şi va ieşi în curând prin crăpătura de sus.

Nu trecu mult şi auzirăm glasul şoptit, dar limpede totuşi, al lui Marian:

— Robert, vino repede încoa!

Fără să şovăi o clipă, încălecai repede marginea stâncii şi mă lăsai în jos. Ajunsei la crăpătura în care dispăruse prietenul meu:

— Aici eşti, Mariane? murmurai eu.

— Da. Sunt aici, vino! Răspunse camaradul.

Ma strecurai în grabă prin deschizăturii strâmtă.

Fui nevoit să vâr capul înainte şi abia fui înăuntru, când ma pomenii cu o lovitură puternică în cap. Căzui grămadă şi-mi pierdui cunoştinţa.

*

* *

Când mă trezii, capul îmi vâjâia de parc-ar fi fost un roi de albine într-însul. Apoi băgai de seama că cineva mă înghiontea la intervale regulate, ceea ce mă făcu să mă dezmeticesc numaidecât. Un glas şoptit îmi zise:

— Au pus mâna şi pe tine Robert? Acum să ştii că am intrat la apă!

— Nu tu m-ai chemat să viu, Mariane? întrebai.

— Nu. Îndată ce am intrat în deschizătură am fost doborât de un al doilea individ. Pe Wilkens l-am rănit grav cu cuţitul – şi-ţi poţi da seamă ce gânduri ne poarta din pricina asta. Numai de nu i-ar descoperi pe Pongo şi Multan.

— De asta ma tem şi eu. Dar Pongo e prea şiret, pe el nu vor pune ei mâna. Când am fost adus încoace?

— Să fie vreo douăzeci de minute. Te-a lovit rău se vede, căci tot timpul nu te-ai mişcat de fel.

— Unde ne aflăm?

— În vreo încăpere a stâncii. Auzi, Wilkens îşi trezeşte oamenii!

Undeva, pe aproape se auzea glasul înăbuşit al banditului care-i trezea pe oamenii săi cu cele mai frumoase înjurături. Cu siguranţa că vroia să-i pună să caute niscaiva complici de-ai noştri prin împrejurimi.

— Mariane – şoptii repede – trebuie să ne liberăm. Hai să ne aşezăm spate-n spate şi să încercăm să ne dezlegăm.

— Bine – încuviinţă prietenul meu.

Era o muncă chinuitoare încercarea de a ne dezlega. Şi eu eram încă prea slăbit de pe urma loviturii, ca să pot deznoda funia cu care era legat Marian, dar el izbuti după vreun sfert de ceas să mă libereze.

Probabil că bandiţii crezură că loviturile ne dăduseră gata, de aceea ne lăsaseră armele. Tăiai repede legăturile prietenului mei şi când avut am revolverele în mâini, ne simţirăm în stare să înfruntăm pe bandiţi.

Marian făcu lumină şi văzurăm că ne găsim într-o peşteră rotundă şi joasă, de vreo şase metri pătraţi. Ieşirea era formata dintr-o crăpătura îngustă şi pornirăm repede prin ea. Era un gang strâmt şi foarte întortocheat şi mergând de-a lungul lui ajunserăm într-o peşteră mare, servind probabil fie locuinţă bandei. Un foc făcut de curând ardea în mijloc şi de jur-împrejur erau „scaune” din trunchiuri de copaci retezaţi cu crengi. Pe una din laturile peşterii se-ntindeau culcuşuri de blănuri.

— Ia seama, Mariane, răniţi! şoptii eu, când prietenul meu vru să intre în peşteră.

— Trebuie să zacă în altă peşteră. Nu vezi că culcuşurile sunt goale aici?… Stai, apleacă-te, vine cineva!

Ne ghemuirăm repede şi în lumina nesigură cu greu am fi putut fi văzuţi. În clipa următoare intră Wilkens, urmat de un individ înalt şi bărbos.

— Trebuie să lăsam îndată bărcile pe apă şi să încărcăm fildeşul în ele, Elliot – zise Wilkens – nu cred că cei doi ticăloşi să fie singuri. Şi n-avem nimic de câştigat dacă soldaţii, care sunt cu siguranţă pe aproape, ne vor încercui şi asedia. Le-am şi spus oamenilor noştri ce au de făcut. Îndată ce vom fi gata cu încărcatul, aprind fitilul. Apoi n-are decât să se prăbuşească stânca peste cei doi.

— N-ar fi bine să vedem dacă sunt legaţi cum trebuie? propuse Elliot.

— N-avem vreme pentru asta, trebuie să plecăm repede. Adu-l înăuntru pe John. Cu siguranţă că ăla mai doarme şi acum. S-o dezmetici el cărând fildeşul la fluviu. Dar repede, într-un ceas trebuie să plecăm.

Cei doi bandiţi părăsiră peştera prin altă crăpătură, ţâşnind dintre tufe.

— Mai bine nici că se poate, Mariane! zisei eu, râzând. Acum bandiţii scot singuri fildeşul din ascunzătoare. Nu ne rămâne

decât să urmăm bărcile şi vom găsi noi în drum prilejul să-i capturăm pe dumnealor.

— Cam la fel mă gândeam şi eu că se vor desfăşura lucrurile, Robert – răspunse prietenul meu. E un noroc că nici nu s-au gândit să cerceteze pe creştetul platformei. Hai să-ncercăm să ajungem jos la şes. Vom ocoli apoi stânca şi ne vom ascunde în peşteră noastră, până ce bandiţii vor îi transportat tot fildeşul în bărci.

Cu multa băgare de seama străbăturăm peşteră mare şi pătrunserăm în crăpătura în care dispăruse Wilkens cu însoţitorul său. Spre bucuria noastră ajunserăm curând pe platforma care era pustie.

Privirăm repede în sus, ca să facem un semn tovarăşilor noştri de pe creştetul muntelui. Funia de liane atârnă şi acum, dar capetele lui Pongo şi Marian dispăruseră.

— Hai să coborâm repede – şopti prietenul meu – Pongo va fi bănuit el ceva şi se va fi pus la adăpost cu Multan. Cu siguranţă că s-au pitit în peştera cea mică.

Coborârăm repede poteca îngustă. Nu se vedea ţipenie de om. Probabil că mai erau şi alte ieşiri din labirintul munţilor. Wilkens spusese chiar că trebuiau să aducă bărcile la fluviu, aşa dar exista cu siguranţă o ieşire destul de mare pe partea de Nord.

Bărcile erau probabil demontabile, ca acelea care se folosesc la expediţii anevoioase. Când cotirăm pe după stâncă şi ne apropiarăm de partea de Nord, furăm cu mare băgare de seamă. Şi în curând auzirăm zgomote însufleţite în tufişul îngust de-a lungul fluviului.

Privind de după colţ văzurăm câteva făpturi negricioase ieşind din munte şi ducând cu ele ceva greu în faţa peşterii pe care o alesesem în timpul zilei ca adăpost, trebuia să fie ieşirea, care desigur că era atât de bine acoperită încât nu băgasem noi de seamă.

După ce oamenii dispărură în tufiş, ne târârăm repede mai departe şi curând ajunserăm la o deschizătura mare a muntelui. Şi, atunci văzurăm că acolo erau uşi de lemn în toată regula, deschise de perete. Partea din afara a acestor uşi era căptuşită cu piatra; astfel se lămurea faptul că nu observaserăm nimic nici chiar în timpul zilei.

Trecurăm în grabă prin faţa deschizăturii şi ajunserăm la tufa care o plantase Pongo pentru a acoperi intrarea în peşteră noastră.

— Pongo! şopti prietenul meu.

— Oh, Massers aici, foarte bine! se auzi glasul credinciosului

nostru camarad. Ne strecurarăm repede în mica peşteră şi furam întâmpinaţi cu bucurie de Pongo şi Multan. După ce povestirăm pe scurt ce ni se întâmplase, Multan zise:

— Pongo al dv. a avut o idee minunată. A fixat funia de liane într-o crăpătură în aşa fel încât ţine cât se poate de bine. Am coborât apoi şi ne-am ascuns aici.

— Dar cum de-aţi observat că ni s-a întâmplat ceva?

— După ce l-ai chemat d-ta pe d. Bertram a ieşit din stâncă un om care a privit în sus spre vârf. Din fericire nu ne-a zărit, dar am bănuit îndată că vi s-a întâmplat ceva. Aveam de gând să intrăm şi noi în stâncă mai târziu.

— Nu mai e nevoie, râse Marian. Acum aşteptăm aici până ce oamenii vor fi transportat tot fildeşul în bărci, apoi îi vom urma repede, câci n-am chef să fiu îngropat sub dărâmăturile stâncii.

V.
COMOARA SALVATĂ.

NE STRÂNSERĂM LUCRURILE, ne puserăm raniţele în spinare, puştile deasupra. Apoi ieşirăm din peşteră atâta numai cât să fim acoperiţi de tufa plantată de Pongo.

Domnea mare agitaţie în jurul nostru. Vedeam lămurit cum erau aduse la fluviu bărcile demontate. Apoi când bandiţi începură să scoată afară fildeşul.

După vreun ceas şi jumătate fură gata cu treaba asta şi atunci câte doi oameni transportară târgi pe care zăceau răniţii, după cum se putea deduce din gemetele lor.

După aceea se ivi din peşteră Wilkens, pe care-l recunoscurăm îndată după glas. El se adresă încet oamenilor săi:

— Am aprins fitilul. Urcaţi repede în bărci! Peste cinci minute stânca se prăbuşeşte.

Oamenii îşi făcură loc cu mare grabă printre tufe, spre fluviu. Atunci Marian râse pe-nfundate şi şopti:

— Repede după ei! Luăm cea din urmă barcă. Pe întuneric bandiţii nici nu vor băga de seamă şiretlicul. Pongo, trebuie să faci în aşa fel încât să-i ameţeşti pe cei dinăuntru fără să le dai răgaz să strige. Dar repede!

Ocolirăm tufişul şi ajunserăm îndată la o potecă largă. Curând furăm pe malul apei şi la lumina lunei văzurăm doua bărci mari încărcate cu fildeşul furat.

— Barca din dreapta! şopti Marian.

Primele patru bărci se şi îndepărtaseră, în vreme ce aceea arătată de Marian tocmai era desprinsă. Era prost pentru noi că

unul din oameni stătea în faţă, pe când celălalt în spate, astfel că Pongo nu-i putea răpune pe amândoi, după cum ne înţeleseserăm. Dar Marian spuse negrului:

— Pongo, ia-i în primire pe cel din spate, eu o să-i vin de hac celuilalt. Robert, trebuie să-mi ajuţi, pentru că individul să nu ţipe.

Ca o umbră alunecă Pongo spre dreapta, în vreme ce Marian se îndreptă spre omul din faţă, iar eu îl urmai.

Banditul ridică privirea când prietenul meu fu la un metru de el, dar înainte de-a putea deschide gura. Marian îşi şi încleştase degetele în jurul patului său. Eu făcui repede un pas înainte, smulsei pistolul şi-i izbii cu patul de două ori în tâmplă. Nenorocitul căzu grămadă.

Prietenul meu îl smulse imediat afară din barcă şi-l aruncă în cel mai apropiat tufiş. Şi în aceeaşi clipă zbură cât colo şi celalalt bandit pe care Pongo îl şi luase pe seamă.

Coborârăm repede în barcă. Dar la porunca lui Marian, Multan şi Pongo trebuiră să se ghemuiască lângă grămada de fildeş, în vreme ce prietenul meu puse mâna pe vâsla din faţă, iar pe mine mă trimise la coadă.

Era şi acolo o lopată şi împingând repede barca de la mal, porniră dupa celelalte patru, care ne-o luaseră cu mult înainte. Fireşte că ne grăbirăm cât se poate să ne îndepărtăm de munte şi abia vâsliserăm vreo douăzeci de metri că se auzi o bubuitură grozavă.

Îndărătul nostru se înălţa o coloana uriaşă de foc, apoi detunătura exploziei fu întrecută de prăbuşirea stâncii găunoase. Bubuiturile ţinură câteva minute, pe urmă se făcu linişte.

Dinspre prima barcă se auzi un hohot de râs. Era al lui Wilkens:

— Ha, ha, năzdrăvanii ăia doi au pornit în iad. Vom avea linişte, nu vom mai fi urmăriţi şi, băieţi, avem comoara mult căutată. Acum repede în jos spre fluviul Sabi, la oamenii fratelui meu, unde ne surâde viaţa.

Fluviul avea un curent domol dar puternic, aşa că n-aveam nevoie să ne obosim prea mult cu vântul.

Ce se va întâmpla cu noi nu ştiam. Când se va lumina de ziuă banditii vor baga de seama înşelăciunea şi atunci nu se putea să n-ajungem la lupta.

Deodată se auzi glasul lui Wilkens deasupra apei:

— Atenţiune, băieţi, colo-n faţă ard focuri de tabără! Ţineţi-vă în umbra tufelor şi nu vâsliţi când vom trece pe dinaintea lor.

Într-adevăr, la vreo sută de metri înaintea noastă o lumină slabă se răsfrângea în apă:

— Robert, poate o fi Thiago – zise Marian, în şoaptă – atunci

fireşte că va trebui să debarcăm acolo. Să începem chiar de pe acum să cârmim spre malul stâng, ca să-l putem striga.

— Mariane, n-ar fi bine dacă atunci când vom ajunge la locul acela de tabără, să tragem în bărcile din faţă, ca să nu ne scape?

— Asta vom putea-o face abia când ne vom încredinţa a cui e tabăra. Se poate să fie şi prieteni de-ai bandiţilor. În cazul acesta va trebui să coborâm îndată pe uscat şi să fugim.

La asta nu mă gândisem, e drept.

— Vâsleşte mai încet! spuse Marian în aceeaşi clipă şi amândoi strânserăm vâslele cât puturăm.

Ne apropiam tot mai mult de lumina focului. Deosebeam lămurit şase conuri de lumină deasupra fluviului. Şi şase focuri de tabără în toiul nopţii erau o dovadă că sunt mulţi oameni.

Prin vâslitul nostru împotrivii curentului, ne ţineam la o distantă de vreo cincizeci de metri de ultima barcă. Cea dintâi însă, în care se afla Wilkens, ajunsese în raza focurilor.

Privirăm şi ascultarăm cu încordare. Acum trebuia să se hotărască ducă aveam de-a face cu prieteni sau duşmani.

Văzui că Marian lăsase în jos vâslă şi luă puşca de pe umăr. Nu-l puteam ajuta, căci trebuia să menţin cursul bărcii.

Barca lui Wilkens aluneca în lumina primului foc şi văzui lămurit că bandiţii se aplecaseră. Astfel că numai barca aluneca încetişor ca o umbră, prin dreptul luminii.

— Cu siguranţă că-s oameni de care se tem bandiţii – zise prietenul meu – haide, Robert trage în bărcile din urmă!

În aceeaşi clipă slobozi şi eu patru gloanţe în barca lui Wilkens şi în lumina slabă a împuşcăturilor băgai de seamă că găurise peretele subţire de metal al bărcii.

Deodată Marian striga cu glas tunător:

— Căpitane Thiago, sau cine o fi acolo! Opriţi cele patru bărci, căci sunt bandiţi în ele.

Apoi puşca lui detună iarăşi.

Scosesem şi eu arma de pe umăr, luai la ochi barca a treia şi trasei de trei ori sub linia ei de plutire. Apoi veni rândul bărcii care plutea în faţa mea.

Totul se petrecuse atât de repede, încât abia după ultimele trei împuşcături ale mele se stârni brusc agitaţie sălbatecă atât pe apă cât şi pe uscat. Bandiţii răcneau, care de furie, care de spaimă. De pe mal, însă, auzirăm glasul cunoscut al căpitanului Thiago:

— Dumneata eşti, domnule Farrow? Sus, băieţi, opriţi bărcile!

După câteva clipe detunară salve neregulate. Mr. Wilkens răcni şi el din toate puterile:

— La malul drept, băieţi! Ieşii din bărci! Ne vom lua noi înapoi fildeşul.

Bărcile cotiră îndată spre malul drept, cufundat în întuneric, dar numai cele dintâi izbutiră s-ajungă la mal. Celelalte alunecau înainte – probabil că vâslaşii fuseseră atinşi.

Ajunserăm repede în lumina primului foc şi Marian strigă:

— Căpitane Thiago, în bărci este comoara de fildeş.

Răspunsul fu câteva gloanţe de pe malul drept, ceea ce îngădui celor din primele două bărci să se salveze.

— Înainte, băieţi, salvaţi bărcile! strigă Thiago.

Sărirăm repede pe uscat şi furăm salutaţi călduros de căpitan. El avea cu sine vreo cincizeci de soldaţi europeni, din care vreo zece aruncară în grabă pe mal fildeşul din barca noastră, săriră apoi într-însa şi porniră pe fluviu.

Bandiţii de pe celălalt mal izbutiseră să fugă, căci nu se mai auzi nici o împuşcătură când soldaţii aduseră, pe rând, restul de patru bărci pe uscat, unde ceilalţi soldaţi descărcară îndată fildeşul.

— Cum ai ajuns aici? întrebă acum Marian pe portughez.

— Am avut noroc – răspunse Thiago – tutorele domnişoarei de Braganza, ministrul de Senoa, a trimis în urma noastră, la două zile după ce am plecat în expediţie, detaşamentul acesta de soldaţi europeni care tocmai se înapoiase din manevre. Aflase între timp că negrii se temeau de munţii Nanuli şi şi-a închipuit ce avea să urmeze. Am întâlnit detaşamentul sub conducerea unui locotenent, care şi-a făcut tabără cu negrii la câţiva kilometri de aici.

Abia îşi isprăvi vorba căpitanul, că de pe partea cealaltă văzură două gloanţe; unul smulse o fâşie din mâneca portughezului, iar celălalt găuri pălăria lui Marian.

Soldaţii răspunseră, iar noi dispărurăm repede din lumina focului.

— Haideţi îndărătul cortului meu, domnilor! zise Thiago. Acolo nu ne pot vedea ticăloşii.

Cortul căpitanului se afla lângă trunchiul unui copac gros. La porunca lui Thiago doi soldaţi aprinseră un focşor şi cât ai clipi din ochi, ceaiul fu gata. Era binevenit căci tremuram de frig.

Marian povesti ce ni se întâmplase şi încheia:

— Dar socoteala noastră cu Wilkens nu e încheiată. Trebuie să ne mai răfuim cu el.

— Zău domnilor, dv. aveţi parte de aventuri cum alţii nici n-ar visa. Şi vreţi să-i urmăriţi mai departe pe Wilkens? Există într-adevăr o bandă pe fluviul Sabi, care până acum n-a putut fi prinsă

încă. Dar e de-ajuns de cunoscută.

Domnilor, se poate să faceţi un mare serviciu guvernului nostru. Acum două săptămâni, un explorator american, care a venit la noi cu cele mai bune recomandaţii, trebuie să fi ajuns la fluviul Sabi, cu mica lui caravană. De atunci n-am mai auzit nimic de el şi mă tem că banda de pe fluviul Sabi nu-l fi luat prizonier, sau să-l fi ucis chiar. Pentru guvernul nostru ar fi o lovitură grozavă dacă i s-ar fi întâmplat ceva americanului, căci am garantat pentru siguranţa lui, ba i-am ataşat şi câţiva Askari băştinaşi. Domnule Farrow, trebuie să ne ajuţi.

— Cu dragă inimă, domnule căpitan. Cred că cel mai bun lucru e să pornim repede spre coastă cu cele două bărci care sunt încă în bună stare, apoi să ne urmăm drumul pană la fluviul Sabi cu un vapor comercial. Cred că nu mă-nşel presupunând că, mergând tot înainte pe apa asta, ajungem la orăşelul de coasta Ligonja.

— Întocmai, domnule Farrow – încuviinţă Thiago – dacă nu vă supără vă voi însoţi. Locotenentul meu va duce înapoi soldaţii şi hamalii.

— Bine – zise Marian – şi acum să ne lăsăm odihnei.

— Da, ai dreptate. Trebuie să adunăm noii puteri pentru zilele următoare.

Când ne ridicarăm, un subofiţer se apropiă şi aduse vestea că în cele două bărci care nu ajunseseră la ţărmul drept, au fost găsiţi cinci morţi.

— Aha! făcu Marian. S-a cam topit banda lui Wilkens. Şi deoarece mai are răniţi cu dânsul va avea nevoie de mult timp până s-ajungă la fluviul Sabi. I-o luam noi înainte.

A doua zi dimineaţa ne luarăm rămas-bun de la Multan, care se-ntorcea la ferma lui.

Pregătirile de plecare fura repede făcute, bărcile lăsate la apa şi luarăm drumul spre Ligonja».

— Aventurile pe care le întâmpinarăm ţi le voi povesti cu alt prilej, draga George – încheie doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **DUHURILE MUNŢILOR.**

În numărul următor:

PIRAŢII FLUVIULUI SABI.

In Numărul următor:

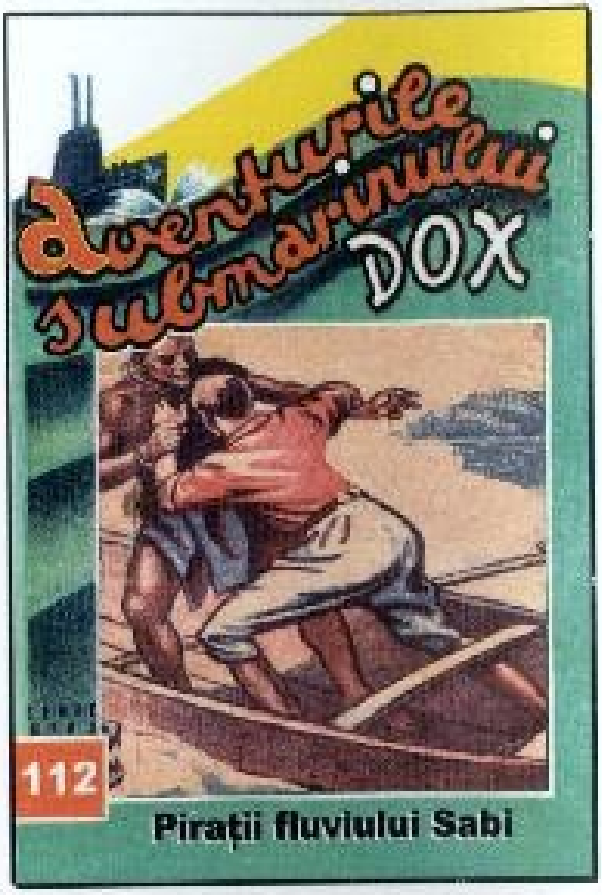

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro